

ната тичаше едриятъ пороевъ дъждъ и се изсипа върху гората. Сега вече всичко се слѣ въ страхотно бучение, клонитѣ на дърветата се измокриха и потекоха надолу. Небето се раздираше надъ гората. Сгжстенитѣ низки облаци се продъниха и залѣха гората. Сякашъ на небето се търкаляше нѣкаква огромна бѣчва, която се продъни, и водата ливна.

Ник. Пиндиговъ

Горско мостче

Гората се люшкаше, пищѣше, ехтѣше; клонитѣ се биеха единъ въ други, вѣтърътъ мѣташе дърветата, дърпаше ги, сякашъ искаше да ги изтрѣгне. Свѣткавици сѣчаха небето, въ гората ставаше синкаво и зловещо, като че ли тамъ запалваха магнезий. Тогава, отсреща, изведнажъ израстваха, като загубени въ нощта, далечнитѣ изплашени баири и нѣкое самотно дърво, черно и настрѣхнало, задъ което свѣткавицитѣ рѣжеха небето. Ала тия внезапни, ярки и трептящи блѣсъци угасваха отново, и въ развълнуваната гора настѣпваше мракъ.